Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

Kommunistisk

ORIENTERING

2. årg. nr. 2 februar 1965

Vietnam og revisionisterne

De forbryderiske amerikanske bombetogter mod den Demokratiske Republik Vietnam har bragt de moderne revisionister i en vanskelig situation. Det bliver stadigt sværere for dem at opretholde illusionen om den »fornuftige« herskende klasse i USA og om Johnson som en fredens mand. De hænger imidlertid endnu ved den gamle politik.

Sovjetunionens nye ledere bruger ganske vist hårde ord om aggressorerne, ja de lover endog al »nødvendig« hjælp imod dem. Men deres hovedbekymring er en helt anden — som det fremgår af PRAVDA for den 12. februar.

Ifølge Land og Folks referat skrev PRAVDA, SUKPs organ, at de amerikanske aggressionshandlinger kan »tilintetgøre visse skridt, som er taget med det formål at forbedre forholdet mellem Sovjetunionen og USA.«

Noget lignende har de sagt før i Moskva, og det er naturligvis Kosygins og Brezjnjevs mening, at det skal tage sig ud som en meget alvorlig advarsel til USA om, at den sovjetiske tålmodighed er ved at briste. I virkeligheden er det udtryk for de sovjetiske lederes fortørnelse over amerikansk utak for alle de indrømmelser, de har givet!

Thi hvad er det for »skridt«, PRAVDA er så bekymret for? Det er naturligvis den sovjetiske kapitulation omkring Cuba! Det er naturligvis bedraget mod folkene omkring atomstoptraktaten! Det er simpelthen hele den hrustjovske politik for såkaldt »fredelig sameksistens«, som SUKPs ledere beder om bistand til at kunne fortsætte uden helt at blive afsløret i folkenes øjne!

Samtidig med at bede om hjælp hos imperialisterne forsøger Kosygin endda at udnytte USAs krigsprovokationer til at tvinge de marxistisk-leninistiske partier i Asien til underkastelse. »Imperialismen spekulerer i splittelsen. Vi må konsolidere enheden,« proklamerede han i Pyongyang, men glemte at sige, hvem det er der splitter.

Han glemte at sige, at det er SUKPs egen politik fra og med den 20. kongres, der har nedbrudt enheden i den socialistiske lejr og den internationale kommunistiske bevægelse. Han glemte at beklage de senere års energiske sovjetiske bestræbelser på at tage den anti-imperialistiske brod af de internationale demokratiske organisationers kamp og virke. Han glemte, at en forudsætning for den socialistiske lejrs enhed, for sammenhold mod krigens kræfter er SUKPs egen afsværgelse netop af PRAVDAs »skridt« til en forbedring af forholdet til den amerikanske imperialisme. Han glemte kort sagt, at enhed imod imperialismen kun er mulig på et anti-imperialistisk grundlag.

Klagetoner fra USA

The New York Times har i en leder den 8. februar knyttet nogle bemærkninger til præsident Lyndon Johnsons og forsvarsminister McNamaras udtalelser om, at aktionerne mod den Demokratiske Republik Vietnam var »en prøve på Amerikas politiske vilje og formål«.

Bladet siger hertil, at mange »vil undre sig over, hvorfor vi udkæmper en krig på den anden side af jordkloden for et folk, som tillader, at vore soldater dræbes, uden at de så meget som advarer dem ...«

Det fortsætter: »Enhver episode som ved Pleiku, enhver politisk krise, vil for hver måned, der går, forøge faren for os, for Sydøstasien og for vor verden ... Johnson-administrationen må nu forklare, hvor vi går hen herfra.«

The New York Post indrømmede forleden, at de Forenede Stater var blevet helt isolerede på grund af sine provokationer mod den Demokratiske Republik Vietnam. »I Indo-Kina handler vi alene,« skrev bladet. »En af de mest foruroligende sider af den seneste udvikling i Vietnam er, i hvor høj grad vi stadig er alene,« tilføjede det.

INDHOLD

Vi protesterer! **2**
Sydvietnams stemme **3**
Fem dages rapporter **4**

Redaktionsslut 13-2-65

Vi protesterer!

Den 8. februar sendte KOMMUNISTISK ARBEJDSKREDS en protest til den amerikanske ambassade i Danmark mod bombardementerne af den Demokratiske Republik Vietnam og en udtalelse til henholdsvis den sovjetiske og den britiske ambassade med opfordring til de to formænd for Geneve-konferencen om Indo-Kina til at træffe foranstaltninger til at standse den amerikanske aggression og sikre freden i Sydøstasien. De lød som følger:

Til USAs ambassade i Danmark!

De amerikanske og sydvietnamesiske uprovokerede bombardementer af mål i den Demokratiske Republik Vietnam har yderligere forøget faren for en udvidelse af krigen i Indo-Kina.

Den amerikanske imperialisme forsøger at dække sig bag påstande om, at de blot »øver gengæld« mod »provokationer«, og at disse bombardementer har til formål at standse »aggressionen« mod det sydlige Vietnam.

Det vil imidlertid ikke lykkes den amerikanske regering at skjule den simple kendsgerning, at den heroiske kamp, som folket under ledelse af sin Nationale Befrielsesfront fører i det sydlige Vietnam, er rettet mod amerikansk militær aggression og forsøg på at underkue det sydvietnamesiske folk. Krigen i det sydlige Vietnam er fremkaldt netop af denne amerikanske aggression og kan kun bringes til ophør derved, at samtlige amerikanske tropper og militære »rådgivere« forlader landet.

Vi protesterer mod de amerikanske trusler mod Cambodja! Vi protesterer mod de amerikanske bombardementer af befriede områder i Laos! Vi protesterer mod de amerikanske bombardementer af mål i den Demokratiske Republik Vietnam!

Vi protesterer mod den amerikanske imperialismes aggression i det sydlige Vietnam og dens forsøg på at internationalisere og udvide krigen! Vi protesterer mod at lade 2.000 marionetsoldater fra det sydlige Korea deltage!

Af hensyn til de indo-kinesiske folks sikkerhed, af hensyn til freden i Sydøstasien, af hensyn til freden i hele verden kræver vi, at den amerikanske regering øjeblikkeligt indstiller sine angrebshandlinger mod den Demokratiske Republik Vietnam, opgiver sine aggressionshandlinger i hele Indo-Kina og trækker alle sine militære styrker bort fra Sydøstasien!

Kommunistisk Arbejdskreds.

Til Sovjetunionens (Storbritanniens) ambassade i Danmark!

De amerikanske bombardementer af mål i den Demokratiske Republik Vietnam har yderligere forøget truslen om en udvidelse af krigen i Indo-Kina og bragt freden i hele Sydøstasien i fare.

Disse bombardementer følger efter den senere tids gentagne provokationer mod Cambodja, bombardementer af mål i Laos og planen om at internationalisere den amerikanske aggressionskrig mod folket i det sydlige Vietnam ved som et første skridt at lade 2.000 marionetsoldater fra det sydlige Korea deltage heri.

Vi opfordrer på denne baggrund indtrængende den sovjetiske (britiske) regering til sammen med sin medformand, Storbritannien, (Sovjetunionen), uophørligt at indkalde en fornyet Geneve-konference til drøftelse af den amerikanske aggression i Indo-Kina og for at finde veje og midler til at standse denne aggression, genoprette freden og sikre gennemførelsen af Geneve-aftalerne af 1954.

Kommunistisk Arbejdskreds.

27.000 aktioner på ét år

Det sydvietnamesiske folk foretog i løbet af 1964 27.000 aktioner (fra små sabotagehandlinger til store slag) mod Saigon-regeringens marionettropper og de amerikanske aggressioner. I alt 16 millioner mennesker deltog i aktionerne, oplyser Befrielsesfrontens telegrambureau.

Foruden de mange kampe i landdistrikterne foregik der hele året en betydningsfuld politisk kamp i mange byer, f. eks. i Ben Tre, Cho Lon, Tan An og My Tho.

Befrielseshæren fik i 1964 revet 6.947 tvangsudskrevne unge mennesker ud af Saigonhærens klør, befriet næsten 700 politiske fanger fra fængslerne og tusinder af bønder og arbejdere fra tvangsarbejde.

I alt 24.600 regeringssoldater deserterede i 1964. I Cao Lanh gik en deling soldater over til befrielseshæren, og i Go Cong forlod 700 soldater fra regeringshærens 47. regiment dens rækker.

Skaf ORIENTERING flere læsere!

☆

Husk bidrag på giro 12 79 25

»Kommunistisk Orientering« udgives af Kommunistisk Arbejdskreds. Redaktion: Benito Scocozza (ansvh.)

Adresse: c/o Scocozza, Studsgårdsgade 10, 1. København Ø. Telf. 29 43 57.

Sydvietnams stemme:

USAs genvej til det totale nederlag

Sejren ved Pleiku starten til periode med nye angreb for at forsvare Nordvietnam og befri Sydvietnam

Den politiske kamp bliver mere bitter

1965 vil indeholde muligheder for det sydvietnamesiske folk til at rette endnu hårdere slag mod fjenden og vinde større sejre, skrev NHANDAN, organ for Vietnams folkerevolutionære Parti i Sydvietnam ifølge Hsinhua, i anledning af månenytåret den 2. februar.

På trods af de svære nederlag i 1964 har de amerikanske imperialister ikke opgivet deres plan. De vil tværtimod forstærke deres angreb på de oversvømmelsesramte områder i det centrale Vietnam og fortsætte deres artilleriangreb og sprøjtning med kemiske giftmidler mod de befriede områder, fortsatte bladet.

»Jo nærmere de kommer deres dommedag, desto mere brutale og fascist-lignende bliver de. Derfor vil vort folks, og især byboernes politiske kamp, blive endnu mere bitter.« Men folkets kamp vil kun forstærkes af deres rasende terror.

»Vi må altid være på vagt. Hvis de amerikanske imperialister beslutter at løbe den risiko at udvide krigen til Nordvietnam, Laos og Cambodja, tager de en genvej til deres fuldstændige og forsmædelige nederlag ... Vi er beredte til at slå alle imperialisternes tricks tilbage.«

En provokation mod hele Vietnams folk

Efter det første amerikanske bombardement mod Nordvietnam udsendte centralkomiteen for den sydvietnamesiske nationale befrielsesfront en erklæring, hvori det bl. a. hed:

»Denne åbenlyse krigshandling viser, at de amerikanske imperialister stædigt udvider krigen i Vietnam og Indo-Kina, hvorved de skaber spænding i Sydøstasien, krænker Geneve-aftalerne og de indo-kinesiske folks ret til national selvstændighed.«

»Vietnam er én nation, folket i Syd- og Nordvietnam er af samme familie. Enhver aggressiv handling fra de amerikanske imperialister mod Nordvietnam er en provokation mod hele det vietnamesiske folk.«

Erklæringen hyldede sejren ved Pleiku og lovede flere lammende slag mod amerikanerne og deres marionetter.

»De amerikanske imperialisters udvidelse af krigen gør kun de væbnede styrker og folket i begge dele af Vietnam mere beslutsomme i deres kamp mod fjenden.«

Sydvietnams befrielsesradio tilføjede i en kommentar, at »det er klart, at de amerikanske imperialisters mislykkede angreb på byen Dong Hoi ikke kan højne den synkende moral hos de amerikanske aggressive styrker eller den sydvietnamesiske marionetregering og dens hær; det vil tværtimod kun opflamme hele vor hærs og hele vort folks vrede mod USA-imperialisterne og deres lejesvende og styrke deres solidaritet og beslutsomme vilje til at kæmpe og vinde.«

Bombardementerne et tegn på svaghed

Overkommandoen over de sydvietnamesiske befrielsesstyrker udsendte efter bombetogterne mod Nordvietnam en appel til befrielseshæren og alle mænd og kvinder i Sydvietnam om at rette knusende slag mod de amerikanske aggressorer for at forsvare Nordvietnam og befri Sydvietnam.

»Den amerikanske imperialisme har lidt alvorlige nederlag i Sydvietnam,« hed det i appellen. »For at redde sig ud af sin vanskelige stilling, angreb den Nordvietnam. Denne forbryderiske handling blev begået, mens McGeorge Bundy, rådgiver for den amerikanske præsident, var i Saigon. Det var en forud lagt plan fra Washingtons side. Denne æventyrhandling fra aggressorernes side betyder ikke, at de er stærke, men viser deres krise og deres svaghed.«

Overkommandoen opfordrede alle befrielsesstyrkerne og alle guerillaerne »til at give jeres intense had til den amerikanske imperialisme afløb og rette hamrende, knusende slag mod den overalt for at forsvare Nordvietnam og befri Sydvietnam.

Skærp jeres årvågenhed, knus beslutsomt den amerikanske imperialistiske plan om en udvidet krig, stræb efter at vinde sejre, der giver endnu mere genlyd, og ret kraftige, nøjagtige og hårde slag mod de amerikanske aggressorer og deres følgesvende.«

1965 — et år med vilje til sejr

I anledning af befrielsesstyrkernes store sejr ved Pleiku den 7. februar erklærede Sydvietnams nationale befrielsesfronts radio:

»Sejren ved Pleiku er indledning til en periode med gentagne angreb på fjenden på alle fronter i Sydvietnam fra de nationale befrielsesstyrkers side for at vinde endnu større sejre i det nye år — et år med beslutsom vilje til at kæmpe og til at sejre.«

»Situationen i Sydvietnam er ved at blive tragisk for den amerikanske imperialisme, så tragisk at ambassadør Maxwell Taylor ikke turde tage fra Saigon til de Forenede Stater for at aflægge beretning. I stedet måtte Johnson sende sin særlige rådgiver McGeorge Bundy til Sydvietnam for at studere situationen på stedet. Angrebet på den amerikanske luftbase ved Pleiku, der fandt sted, mens Bundy var i Saigon, var i sandhed en alvorlig advarsel til de amerikanske imperialister og deres lakajer om, at selvom de stædigt fortsætter den aggressive krig, vil situationen i Sydvietnam udvikle sig imod deres vilje og ønske — de sydvietnamesiske væbnede styrker og det sydvietnamesiske folk vil fortsat angribe energisk og ubønhørligt, og at angribe betyder at udslette fjenden, hvilket vil medføre endnu større fejlslag for de amerikanske imperialister og deres strømænd.«

ARBEJDERBEVÆGELSENS
BIBLIOTEK
HJALMAR BRANTINGS PLADS 8
803 KØBENHAVN Ø

Fem dages rapporter fra Sydvietnam

Det sydvietnamesiske folks kamp mod de amerikanske aggressorer indskrænker sig ikke til de »store« aktioner, der når frem til overskrifterne eller kommer på skærmen. Kampen foregår hver dag, uge efter uge, måned efter måned. Amerikanerne og deres lakajer har aldrig fred — og de vil aldrig få fred, før de forsvinder og nedlægger våbnene. Vi bringer her rapporter fra bare fem dage, som de er indløbet til telegrambureauet Hsinhua.

6. februar:
230 regeringssoldater, heraf 14 amerikanske, blev dræbt eller såret under en træfning med styrker fra befrielseshæren i My Tho provinsen. Træfningen fandt sted den 26. januar, da seks fjendtlige bataljoner, beskyttet af tre konvojer panservogne, 47 fly og seks kanoner, foretog et udfald mod byen Ap Bac. Efter ti timers hård kamp var regeringstropperne totalt knust. Befrielseshæren ødelagde fire panservogne, skød en helikopter ned og anrettede alvorlige skader på et amerikansk kampfly.

8. februar:
Kl. 14 idag — to timer efter udløbet af den våbenhvile, der var proklameret af befrielseshæren i anledning af forårsfesten - regnede mortergranater ned over den vigtige amerikanske fly-base ved Pleiku, flere hundrede miles nordøst for Saigon. I løbet af de første fem minutter ramte 30—40 granater basen og ødelagde mere end et dusin helikoptere og et observationsfly. Adskillige amerikanske maskiner søgte at gå i luften, men de blev ødelagt under starten eller skudt ned, så snart de var lettet. Angrebet varede en halv time. I alt dræbtes eller såredes 234 amerikanske soldater, og 31 maskiner ødelagdes totalt eller beskadigedes.

På samme tid satte befrielseshæren ild til 50 olietanke i Tuy Hoa i den centrale del af landet. Olien var beregnet til amerikanske helikoptere.

I et bagholdsangreb samme dag dræbte lokale partisaner 15 amerikanske soldater, sårede seks og tog 25 til fange.

9. februar:
Inden der var gået 24 timer efter det store bombardement af Pleikubasen, foretog befrielseshæren et vellykket angreb på den amerikanske helikopter-base ved Soc Trang, 90 miles syd for Saigon. 15 mortergranater ramte basen, og de amerikanske fly måtte flygte til Can Tho basen over 30 miles borte.

I en meddelelse fra Cat Khanh-området hedder det, at 29 regeringssoldater blev dræbt eller såret og 87 taget til fange ved et angreb den 29. januar på to »strategiske landsbyer« i området, der hidtil havde været besat af regeringsstyrker.

Samme nat angreb partisanerne en fjendtlig post, lige uden for provinshovedstaden Ben Tre, dræbte otte regeringsagenter, sårede to og tog tre andre til fange samt erobrede ni maskingeværer og en stor mængde ammunition.

10. februar:
Der meldes om hårde kampe mellem regeringstropper og befrielseshæren i Phuoc Tuy provinsen, 40 miles øst for Saigon. Tre amerikanske helikoptere blev skudt ned, og en amerikansk mekaniker dræbtes, mens otte andre blev alvorligt såret. Ni marionetsoldater dræbtes og 38 såredes under kampen.

Samtidig oplyses, at befrielseshæren den 7. februar heldigt har gennemført et overraskelsesangreb på en fjendtlig stilling i Tien Phuoc distriktet, Quang Nam provinsen, hvor den dræbte eller sårede over 100 marionetsoldater og erobrede samtlige våben på stillingen, bl. a. to 155 mm Haubitzere, to morterer og en 57 mm automatkanon.

Samme dag jog en bataljon fra befrielseshæren 100 marionetsoldater på flugt fra deres lejr i det første militærdistrikt. Samtidig blev der foretaget et vellykket bagholdsangreb på to bataljoner Saigon-soldater, der var på vej til undsætning af en belejret regeringspost.

Den 8. februar faldt endnu en bataljon regeringssoldater i baghold på hovedvej nummer 1 nær landsbyen Gia Huu i Centralvietnam. Seks bombemaskiner fra Saigon søgte forgæves at redde den indespærrede bataljon.

11. februar:
Befrielseshæren udløste den 10. ds. en række alvorlige angreb mod regeringstropperne mellem landsbyerne Pruoc Chi og Cu Bi i Phuoc Tuy provinsen.

Vestlige telegrambureauer meddeler, at amerikanerne sendte over 50 helikoptere ind over junglen. Fire blev skudt ned, og fire amerikanske officerer, blandt andre kaptajn B. Throckmorton, søn af chefen for de amerikanske styrker i Sydvietnam, John L. Throckmorton, blev taget til fange. Partisanerne angreb ni gange amerikanske faldskærmstropper, og 99 sydvietnamesiske regeringssoldater blev dræbt eller såret under slaget.

Endelig oplyser bulletinen fra d. 11. ds., at befrielseshæren den 7. februar under to angreb i Centralvietnam dræbte eller tog over 330 regeringssoldater til fange og erobrede hundredvis af våben.

RETTELSE

På side 4 i nr. 1 havde der i den lille ramme »Vi har bemærket« indsneget sig en fejl, der ikke blot gjorde Villy Karlssons udtalelse endnu mere meningsløs, men også gjorde vor kommentar til den uforståelig. I andet afsnit skulle der stå:
»det er på tide, at alle venstrekræfterne taler *mindre om fortid og meget mere* om nutid og fremtid«.

For en fuldstændigheds skyld skal det tilføjes, at de små ord *»noter fra en Kinarejse«*, der af uopklarede årsager har plantet sig i midterste spalte side 4, naturligvis aldeles ikke hører hjemme der, og forøvrigt ingen andre steder.

Vi beklager!

HAMMER 04 1800